

Haraszti Ágnes
Őszinte legyek

Haraszti Ágnes

ŐSZINTE LEGYEK

Versek

AB-ART

HOLDHALÁS

© Haraszti Ágnes, 2004
Illustration © Haraszti Ágnes, 2004

ISBN 80-89006-63-9

Holdhalás

annyira annyira sír a függöny
vaksötét van és beteg a hold is
nagy kanalakkal zöld mérget szürcsöl
bronzesőt szór szét kormos és hamis
legutolsó villanása

aztán eltűnik körben matt lombok
forgácstestéből szivárog lassan
nedves csillogása bent a földben
mélyre ásva sárrá torzul a fény
zuhan a hold szeme zárva

szétcsattant darabjaira titkon
sorsot vetnek vérbarna pocsolyák
de aztán minden leülepszik és
begyógyul kék helye is fent haját
én fonom fává temetem

körbejárom a megrajzolt képet
zsugorodnak a végtelenben a
formák is én is a függöny alszik
holdat festenek – hiába nyoma
foszló hímzés csak zsebemen

A kapu félig

ketrecek és éhes kutyák
fekete kávé és fehér nő
állok a kapu félig nyitva
állok húsom helyén a cső

viszi a hangot ugatás
galléron porból folt a nő
hátrál mutatom késem él
szemében ázik süllyed a kő

kulcsok és néz rám nem nevet
ahogy esik az semmilyen
nyitott ketrecben lapulnak
fekete kávéfolt nyílt sebem

felhígul hasad felhő esik
sós stigmák a száraz testen
lehullunk zuhanunk ferdén
nem egyszerre de mind a ketten

Égi bakelit

nyers vagyok mint a legtöbb
körtészerű gyümölcsök
ilyenkor minek tudni
kinek a miije szörcsög
odvad így ha elkészül
üst alján vörös szafftal
fogadod a vak szárnyast
maga meg milyen angyal
ágyát megvetem milyen
ágy ez itt kérem haha
vágott ujjbegyből szívár
ványadt kék babaruha
nekem adja mi onnan
mit ketten megmártva
bennem cseppje ha megáll
lesz e aki kivájjja
karamellhús minek rá
hogy legyen mindig hasznos
összeken kétszáz testet
míg száz szívsarkot felmos
úszik álhal szív alatt
álhalál zuhan állam
áll tűben álla szúrja
széjjel száz méter lábam
vágyam zárt emberarca
méreten aluli herceg
szemlemezbe tú vegyül
pattog pattog és serceg

Foltegek

I.

minden és mindenki
rád talál egyszer majd, ne félj:
nem lesz különösebb jele – sem levél,
sem telefon, sem fél
vagy tele holdak –
lusták lesznek és nem szólnak
előre neked, csak egy reggel
– mondjuk egy téli napon –
bedobnak pár fényes kavicsot
a szellőztetés miatt
nyitva felejtett ablakodon

Sz. A. nak

II.

ronggyá gyúrt papír, meg ilyenek:
betonra lépek és fű nő ott
nyomban; hát csoda-e,
ha megijedek
ekkora jelek láttán?
minek küldtek engem?
és téged minek?
kicsi vagyok, feleselnem
nem szabad, de
nem lehetne visszamennem?
mondjuk a következő felhőnél
le is tehetne a kocsi,
onnan visszasétálok már – köszí –
egyedül is oda, ahonnan jöttem;
és ha találkozunk – te meg én –,
kérek majd tőled tüzet,
ülünk együtt egy esőfelhőn
és növesztjük a fűvet

Pókháló

zöld tapétás fal
árnyékában
a sarokban
ülök épp
a pók házában
a kép
modigliani
és a vázában
bazsarózsa
és a szép
póklány blúza
nincs
kivasalva még
pedig elmúlt rég
fél hét
és várja
a plafonon
kereszteshátú
párja
és moccan
a háló
hintaszékben alszik
a fekete özvegy
„majd jövök”
kiált oda a lány
és furcsa körök
szakadnak le
csendben
ring a szék

és árnyéket hagy
néhány pár szemben
az este
az asztalon
vacsora
jéghideg kása
és ring a
hálón az idő
és négy pár cipő
csillogása

Hangulat

hova menekülnek a hosszú
fáradt nappalok hova
lopják fényük terhét bosszú
ez? nem értem s a szoba
egyre zajosabb és nem
kérdzik kit keresek mégis
szemem sarkából figyelem
az előttem állót én is
ilyen cipőt szeretnék itt
nagyon meleg van nemde?

és nem megy a sor kit
okolhatunk magunkat persze
kezem a zsebben lejárt
buszjegyet tép darabokra
nem jó itt várni megárt
az idegeknek azért maradok na
pedig búcsút venni sem tudtam
tőled ne álljon már elém drága
az idő rohan s a Mennyország
öt órától ma is zárva

Kedd

egy kockakőnyi lélegzetvétel
volt csak és a fagyos járdán
hosszában végigfeküdt az ég
s ottmaradt hosszú percekig árván
és lépésedre sem figyelt fel
pedig piros lett minden hirtelen
a jégcsapokról szemed sarkából
indult és széjjelfolyt színtelen
a névtelen láz felszántotta arcod
sárguló levéllé muzsikálta
s ott álltál szótlannul a szélben
belülről égve bőrig elázva
a fényben és éppoly hangtalanul
olyan simán és olyan mélyen
fék csikordult szemét kerested
nem voltak felhők az égen
egy szót tartottál tenyeredben
s ahogy elillant a távol
tizenhárom másodpercre
beléd költözött az a zápor
vérvörösen és fényképarccal
végtelen széthulló pillanat
felemásan tágra nyílt szemmel
hagytad eltűnni a fák alatt

Koszor, szép nap

ez amolyan egyszeri dolog
hogy a napfény alakjától
boldog és éhes vagyok
egyszerre

de nem kenek
sem vajas kenyeret
most
sem rúzszt
kihúlt számra
s ha nem lenne
ez a koszos szép nap
hát oké
talán fájna
is
hogy
ha elindulnék
sem várna
engem senki mára
vacsorára

holnapra sem mellesleg
de
ennek a
kormos csupa-puha
zokogó
kis lelkemnek
nem árt már
semmi

nincs mit tenni
meg kell
kenni

az életet
valami mással
olyan elcsukló
suttogással
meg kisminkelt arcú
buta vágygal
hogy
lehessek nagyon sok
és szeressenek
ha hazudok
néha

ez amolyan egyszeri alkalom
az üres asztalon
kerek
lábnyomot
nyom a fény
és
mint a gyom
felnövök a plafonig én
és
hú de boldog vagyok
itt bent
látják a tárgyak
ágy
székek
heverő

heverén

na de hé
ejnye már

nem sírunk
a szoba közepén

Mese a törpéről, avagy vigyázzunk vágyainkkal

kimegy a ház elé
a fejével együtt éppen
két centivel több
mint egy méter
neve nincs
(esetleg Péter)
kifesti szemhéját késsel
és elindul világgá
a törpekirály

az út amin jár
vászonból van
és csontból a kabát
és rongyból a lélek

pocsolyák simogatják
villamosok kergetik
tűzet adnak a fák
mikor keserű dohányt rág
és nagyokat alszik
míg szelíd farkasok
hátára terítve száradnak
a törperuhák

cipőjét föld nem koptatja
ahol este befejezi
útját reggel ott folytatja

de hogy miért indult el

miért lett egyszerre megunt
poshadt fárasztó a trón
s az a kicsi ház
még csak legbelül sűgja meg
valami: „megyek és én leszek
az Óriás

és bármihez ér törpe vérem
óriás lesz az is” – s szíve is
telve volt ilyen
fűzőld törpe vágyakkal
s máris rettentő nagy
őzbarna hajú lányra gondolt
ötvenkettes lábakkal

és apró szíve helyén
üstdobként dobogott felhőnehéz
új szíve
s lerántotta ez az indulat
s a vékony törpebőrön
áthasadt és tört utat
a vágy
és az út szélén vérbe fordult
kicsi testén eltorzult a bánat
„hatalmas szívem meg is ölhet
de álmodra rá nem törhet
óriásként érek földet
valahol odaát”

másnap reggel
tenyérynvi alvadt sebbel
óriást találtak a porban
égre nyíló törpeszemmel

Őrültek háza

pénztárcában sárguló fénykép ébreszt
nagyot köpök a parkettára
még menedékem a fürdőköpeny
fessétek az eget aranybarnára
a rácson túl az a nagy tömeg
mozaiktükörbe nézve várja
öntudatlanságom mikor zuhan majd
a disznó alakú gyeptéglákra
egyetlen kapcsolatom az éggel
egy simára csiszolt templomtorony
alagút egy másik őrültebb létbe
amíg csak lehet eltitkolom

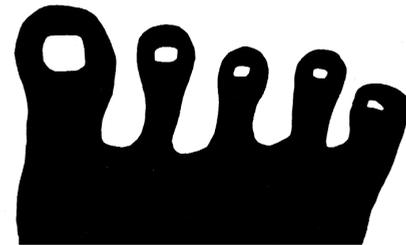
Őszinte legyek

látod mekkora csak az éjjel
zöld falakra szórt pókhálóban
ring és lüktető kócos légyként
eltévedve és megszállottan
csuklik bele két leheletnyi
keresztbe öltött üvegfonálba
zörögve siklik fölé a béke
nem mozdul szárnya nem a lába
mozaikon át vigyáz az árnyra
gyilkosra pislog görbe tükre
hártya a hátán tüll kabátja
imára kulcsolt ízelt ökle
törné mi olyan törhetetlen
akár lassuló szívverése
mögé beszűkült nyolc karjával
öl öelve ócska kis kése
látod ekkora csak az éjjel
rémült bogárrarcomon hegek
rezzenéstelen pókhálóban
megtanultam hogy őszinte legyek

Tejfehér, éles folt

elindul
a fiú
magasan
jár a Hold
messziről
figyelve
olyan csak
mint a folt
az ég nagy
kabátján
hirtelen
mozdulat
lezuhan
egy felhő
meghal és
úgy marad
de ő csak
megy tovább
viszi a
szavakat
árnyékát
őrzi még
ott az a
régi pad
papír könny
hullik és
dohányfüst
körteszag
kergeti

még kicsit
s minden rá
bólogat
nem lesz baj
te fiú
itt maradsz
valahol
talán majd
mibennünk
vagy ahol
eső hull
utakon
lépcsőkön
tejfehér
éles folt
elindul
a fiú
lánggra kap
fenn a Hold

Madarak folyékony szárnya

madarak között ébredtem fel
magok szaggatta hátamon
friss kötéssé nőtt kérdőjel alól
csorgott lábamra
és a fákra és szalmára
vörös földdé száradt számra
– úgy ahogy a múlt oson
falak tövénel – csorgott rám
a madarak folyékonyá olvadt szárnya

zaj volt anyám hangján énekelt
a szél és én rettegtem
hogy reggelre elfed egészen
a tollak átlátszó párája
tudom nagyon fájna
ha a világba való
visszamenetelhez
egy ilyen szalmaszínű fulladás lenne
a szűkre szabott jelmez

fáztam
fonatok gazok kérgek masszájába
mártott karom erőtlenül hullott
vissza a sötétbe
jaj hát mit akartok tőlem
a fészkes fenébe
tojáshéj ragadt nedves hajamba
valójában én voltam köztük
a legszebb

szóval itt maradtam
édes magasan
jó a koszt bár néha
megfájdul a hasam
tőle de értem
ne aggódjatok
üzenet vége

innen szánalmas az ember
görbe háttal és félrehulló fejjel
olyan mint egy apró féreg

csak amikor felhők jönnek
csak amikor rám mutattok lenről
én most már csak akkor félek

Találkozás

szentjánosbogarak levetett sarujából
tákolttá fotelban vártál ruha nélkül
csillogtál ostobán a sötétben
hogy rögtön tudjam
mit várhatok
egy bogárszerelemtől

Bátorság

tintából vannak
és gyalog járnak
esernyő nélkül

képzeltetted

Utána

Tegnap volt a világ vége.
Azóta gyertyákat égetek
a küszöbön átdőlt székre.

Dobozt tesztek a helyére.
Egyszer ott állt. Ez volt a vére.
Ez volt az ő terítéke.

Itt aludt el. Világosban
felforrt fém nyelve alatt a tej.
Itt aludt el éjjel, a számban.

Egy moziban szándékosan
otffelejthetem a kabátját.
Csend. Elaltatom a lányát.

Akit mindig betakartam,
most némán gőzölög a fényben.
Szörnyű számok a noteszében.

Megismerem majd odaát is?
Valahol szájharmonikáznak.
Tudom, hogy mindez csak látszat.

Tudom, hogy a küszöbön áll.
Gyűrött kabátban ül a széken.
Üres notesz a zsebében.

Szakítás

a hangszer tokjában
meglapult és ijedten maga alá
piszkított a vonó
zsebkendő hiányában
bársonyba fújta hártyás orrát
csak azután nézett kicsit körül
de addigra a hangszer már
vonatra szállt
és némán bámulta az elsuhanó
vezetékek kottacsíkjait

Holdalól

tudod jól a hold alól
hétfőkor és szerdakor
kilóg egy kék kutyaól

némi por és tört kapor
ha összegyűl nő az orr
nem látszik tőle az ól

késünk villánk meghajol
késünk de senki sem szól
kék kutyánk is meghajol

nyakán a seb összeforr
kilenc ujjunk összeforr
húsunk orrunk megpuhul

hétfőn szerdán porcukor
de pénteken tiszta bor
vérzik tőle a csupor

kék kutyánk elszabadul
üresen tátog az ól
hold felül és ól alul

a hold felül meghajol
ól alól az ól alól
veszett kutyánk hangja szól

negyven ujjunk összeforr
orrunk húsunk összeforr
torkunk kapar és kapor

közös kék bőrünk alól
kilóg a hold s tudod jól
körénk nő végül az ól

Menedék

szépszínű a szemed
mondja valaki tőlem jobbra
ahogy leültem erre a
mindentől távoli kis dombra
ezt hittem legalábbis
nagyon elhittem
hogy ha ideérek
egyszerre elszalad
messzire minden
és most nagyon furcsállom
hogy nem elég hogy
köddé vált ez a nappali
nyitott szemű kicsi álom
hanem valaki
megjegyzést tesz a
szépszínű szememre
ami nemcsak hogy nem szépszínű
de még csak nem is szeretne most
látni senkit
ilyen bókokra meg pláne
nincsen berendezkedve

és valaki mégis itt van
egészen a karjaimban
mint egy mézzel bevont pillanat
édesen bölint és itt marad
a dombon

ide menekültem
zajok meg egyéb szarok
elől

és nem is tudtam
hogy berontottam
valaki más menedékébe
és nem hagytam békébe
ülni a fészkébe

mi kicsi menekültek
mint akik mégis megkerültek
nézzük egymás nagyon szép szemét
mert jó!
az övé is nagyon szép

szépszínű a szemed
mondom tőle balra
aztán a fejét az ölembe hajtja

legyen bár
minden domb
menedék
te szegény
szépszemű
emberiség

Egy nap otthon

aludttej folyók savanyú ködén
úszik begubózva
sértetlen és kopottan
a járda
lábamba harap megugat
és felgöngyölíti árnyékomat is
ami nincs suta ablakok zsalui
közé bezárva
a gyerekarcú rémület úgy les meg
mint a tolvajok és
szekrényajtó a világ
mögötte minden amit el
kell hordanom hogyha
rongyos hát olyanná lesz
benne az igazság is
lóg itt ott de melegít
nem tépi sem kéz sem ág
a járda szótlan
talpamra ragadt kevés
kis homokból várat épít
és beköltözik szívem tudom

de most még annyira szurkos
a tér és szemem kitakarítatlan
üregeiben felhők és hegyek
billegése a vonalkód
a konténerekben tornyosuló múlt
útját állja néhány túl merész
járókelőnek vajon

észreveszem-e majd
ha betörnek néhány
ablakot a fények
ha majd átkapaszkodik az estéből
néhány sötétbarna folt
és beleragad a tiszta sárba
bárhová fordul csontos testem
néhány kapu mindig zárva van
és mindig csak valahol
soha nem itt van reggel

sövény a szívem
nyirbálják idegenek
hogy kilássanak az útra
ahol én magam
botlok éppen

Hát ezért

zsalugáter
szófoszlány
a kávéban és
stabat mater
a tévémben

semmi sem cseng
de bong a vaj
az életlen késen
napilapok és szleng
szemben a kerítésen

őrlöngve hull némi
előre megjósolt
csapadék
a fogam ép
és veszett jó élni

(mert őrködünk
igaz hűtlenül
szépen sorba rakott
értéktelen kincsek
fölött) (hát ezért)

és sírok
mert ugye eltörött
a kulcs a zárban
ülök szétrepedt
arccal a kádban

és üres
és kába virágok
hervadnak bennem
meg élettelen
telefonszámok

túl nagy a semmi
azt hiszem
meg kéne enni
és jóllakni egyszer
végre

csengetnek
tudom a világ az
bejön
betakar
és feldob az égbe

A HÚS ŐSZINTE

A hús őszinte

a hús őszinte
vad és könnyű eleme
a görcsös igyekezettel
összetákoltt végtelennek
ha hozzáérnél
apró súllyá zsugorodna
és megülne e végtelen
szurdokmély ráncainak egyikében
de ne bántsod a húst
mert mindahányszor alászáll
ebbe a véget nem érő
sötétbarna üregbe
melynek része mint része
minden más amit sűrű
szövetek tapasztanak
porhoz kéreghez és anyaghoz
minden hullás után
egyre kisebb a hús
és végül a hús kinyílik
és a húsból kilép
mindaz ami voltál
vagy ami lehettél volna még
ha a hús halott kéréget
le nem fejtetted a vágyról végleg

Sótlan este

ha egyszer elalszom majd
az utolsó villamoson
és felszaggatják arcom bőrét
narancslétől nedves neonfarkasok
plüssülésbe ütve álomszögekkel
ahogy az acélsín
átolvadok a sótlan estébe

és ha nem találsz rám
a szemüket dörgölő ablakok között
ha nem rángatsz ki
míg rám nem zárja
fogatlan sárga száját a villamos
lehet elmenekül velem a csukló sikító
fémdoboz
ereimből fon végállomásnyi teret
ahol kicsontosodik a fény
abból lesz a keret körém

olyan jó lenne
ha az ébredésen túl
kiköpve a kalauz nélküli gyomorból
ott lennél
mikor rám támadnak
a villanyoszlopok

Nem vagy ébren

mire megérintettél már megromlott
pókok szaga áradt az elfelejtett
fiókokból húzgáltuk őket és ettük
az édes hajszálakat vagy megerjedt
leveket csorgattunk egymás bőrére
széthúztad a térdeimet hogy lásd
amit nem láttál még soha emberen
hogy eltanuld a néma fuldoklást
megérezd hogy védtelen és öreg
leszek hiába hagyod sápadt ölemben
a kedvenc játékaidat reggelente
csak a gyűrődést tudom az ingeden
eltüntetni felém fordulsz álmodban
és bennem ébredsz de nem vagy ébren
csak én hallhatom amit te hallasz
sikló ordít a hegyek között a fényben

Holvoltholnem

filter fordul a szájban
kócos hajból a reggel
fénye fakuló mélykék
barátkozik a csenddel

gyűrött arca a napfény
ázott fénykép a fűben
zuhanyrózsa ha nyílik
vonat ha érkezőben

ég ha elindulóban
merre merre menjek
minden széjjelázik
időt hol keressek

fűszál ujjai hol volt
hol nem takarta szárnya
tűnő távol sodortan
várom vérévé válva

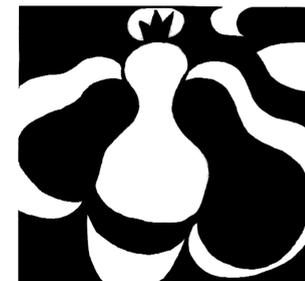
Leszámolás

ugye eltalálnál ha a téli utcán
falhoz állítana engem a halál
és nehéz fegyvert adna
hidegtől remegő kezembe
ugye eltalálnál pontosan bemérnéd
és mint a gondolat találnád meg
azt a lélegzetvételyi rést
a korhadó időben mikor
átadná a levegő helyét a tüdőmben
a fémnek ugye bemérnéd
és nem kellene úgy tennem
mintha félnek zihálnál bár
és homlokodra mohacsíkot
szakítana az indulat mert
ölöd azt kit úgy szerettél
hogy eleven kővé zenéltél hát
ha oda kellene állnom
az utcán a tűzfal tetejéig már csak
lélekben lehetne szállnom
ugye nem lenne csak ennyi
nem hallanám már azt a zajt sem
ami kattan és küld már messzire
állnál csak leengedett karral
szemben a fallal éhesen
ugye eltalálnál édesem

Szatén

vegytisztá testtel fekszik mellém a nylonszagú
ágyba bőre kitömve világosszürke kérdőjelekkel
szeme szén vagy legalábbis majdnem hátán
szárad néhány hangjegy belül apad egy tenger
csontjai néhol kiintegetnek vajkrém arcából
térde melege felszalad a feszülő szatén húson
de meg nem érint mert formálható és könnyen
kiegéthető kartonszavak takarnak csak átfúrom
tarkóm alig sejthető illatán látom ahogy
beljebb fordul és tudom megnevetetne hogyha
beszélni kezdene de csak tocsog ájul szana-
széjjel körülöttem lázas és nehéz akár a szamba
áttöröl rajzokkal mert olyan mint a gonosz esők
után félájultan heverő utak széles és szerelmes
mindenbe ami hasonlít arra amit a halála előtti
pillanatban tolt felé valaki gézből van és selymes
papírsárkány-tekintetében ott izzad némi búcsú
szakadt télikabátba öltöztetve pirospszögásan
bezuhan az ablakon a reggel formájú ébredés
körül néz csupa csipa gyenge hátára feszíti hátam
gyerekestére unottan firkálok a tenyérynyi langyos
tejben mosott nyaka mint kilenc tonna hó
olvadunk ez kétségtelen már nem mondja csak
ordítja hanyatt a plafonba a nevemet lassuló
zenébe csomagolva bizony elegánsan múlik ki
a hamuban sült éjjel elcsapott kutyaként a fűben
úgy mosolyog kihűlve roncsoltan üres testtel
lila izmokkal hát ilyen vagy te is ilyen hűtlen

de egyszer valahol talán megharcolt értem ő is
mint az árokszéli kutya hideg vérrel a szájban
vesztes vigyorral mintha bizonyosan tudná hogy
rekamié lesz szőréből egy összkomfortos hangyavárban
ha csak por vagy salak is orrcsontja árnyékában én
megtalálom a frissen felmázolt egyszerű térképet
mindig részeg világához ujjpercei a képzeletbeli
hangszeren úgy susognak mint törött lelkű székek
fogalmam sincs mi történik most hogy már tudjuk
a kék piros és fordítva amit eddig tudtunk nincs már
meg kell elégednünk a kenyérhég illatával és a
téglák közt megbűjt telek és nyarak lusta keveredésével
s ha betonba vág majd a régen elképzelt új világ
ha minden steril lesz és kilóra vesszük majd
a kisbabákat ha minden geometria lesz és döbrent
iramban válnak szét a földrészek ő mégis marad
átlátszó sávokban írott szöveggént ázik szemhéjára
néhány szalonképesebb fénykép rólam szuszogva
simítjuk össze orrunkat ugye darling ez a porcelán
repedt valóság velünk talán még összeragasztható

Ne

hét perc múlva csütörtök
fogom a poharat
és töltök valami édeset
az ízetlen szavak mellé

amíg kortyolom ami nincsen
észre sem veszem
a kilincsen a kulcs
ahogy fordul
és betoppan és lecsap
és orvul
leteper a sötét

kopog a léted odaát
a másik szobában
virraszt kemény arcod
itt kopott varázs
az ágyam
ott a fában – hallom –
sír valaki és a vágy
sírja a körömágy

de
át
ne
lépj
ezen az árkon
maradj csak odaát
a másik szoba
minden fodrát
minden bűzét
minden sikolyát
énekelj meg

hét perc múlva csütörtök
versenyt fénylek az éggel
odaát
görcsösen és elfeledve
bűg az utolsó éjjel

Egy apa kenyerere

töltsd belém puha morajlásod
gyerekeink hogyha majd lesznek
légy te a kenyér égett héja
amit az ebédhez megesznek
nagyra nő a lány zománcfehér
húsából kinő apja arca
nem lesz mese amit szeretne
ritkán lesz rendes cipő rajta
fiad fából lesz vízre teszem
szeretni fogod ahogy ringva
elmosódik faragott szívé
a kezdről rászáradt tinta

töltsd belém tépd fel a körmeim
és minden fehérje helyett ez
legyen páncélom és tartalmam
rám puhított rossz nedves lemez
engem átmosva légy csatorna
amin át fülembe szivárogsz
onnan árasz el árkaiban
simul és kopik majd a káosz
mégsem alszol ma éjjel látom
úgy nyeled ezt a sötétséget
hogy az éltető gépezettől
csak alig-alig látlak téged

tölts hát fel ordítom vajúdvá
fafiad fehér lányod élet
hogyan akarsz vízre fordulni

kenyerünkbe csontod hogy éghet
kezed lágy műanyag tölcsérét
szívhez emeli morajlásod
nem tudod még mit adhatsz nekem
mindaddig amíg bele nem vágod
átfut mosott képem a szobán
most már csak egy mondat van hátra:
teremtsen az teremthetlent
aki tudja hiába várja

beletörött morajlásodból
gyerekeink mintát így vesznek
kenyered égett héját falva
az ebédrel együtt megesznek

Meztelenül

fektemben még nincs vasalt él
és ujjaim között mákédes tested
rácsainak sebzett hologramja
pereg csak mohón mintha félnél
minden villanykapcsolástól
úgy tágulsz a homály felé

valahol vízcsapok fémcsövében
megreked egy oázis és tapsra
éjjeli foltok ülnek ki a tapétára
nincs is más dolgod mint összeszedni
és reggelig takarónk alá rejteni
a sárgán hulló vakolatot

kifordított ingben bújsz bordámhoz
bogaraktól tanult mozdulatok
sűrű párájában mozdulsz még nekem
de görbülő puha szemöldököd már
ásít és tarkódon felejtí magát
hajszálaim ógörög labirintusa

nem szeretlek csak féltelek a naptól
felszárítja folyékony érintésedet
felitat és én itt maradok meztelenül
félúton rongyos reggeleidbe és
száradó ruháink hangján hívlak
attól kezdve minden eső után

Kedd

egy kockakőnyi lélegzetvétel
volt csak és a fagyos járdán
hosszában végigfeküdt az ég
s ottmaradt hosszú percekig árván
és lépésedre sem figyelt fel
pedig piros lett minden hirtelen
a jégcsapokról szemed sarkából
indult és széjjelfolyt színtelen
a névtelen láz felszántotta arcod
sárguló levéllé muzsikálta
s ott álltál szóttlanul a szélben
belülről égve bőrig elázva
a fényben és éppoly hangtalanul
olyan simán és olyan mélyen
fék csikordult szemét kerested
nem voltak felhők az égen
egy szót tartottál tenyeredben
s ahogy elillant a távol
tizenhárom másodpercre
beléd költözött az a zápor
vérvörösen és fényképarccal
végtelen széthulló pillanat
felemásan tágra nyílt szemmel
hagytad eltűnni a fák alatt

A kő szerelme

engem kifaragtak
nem úgy mint téged
akit minden reggel megmutatnak
a madaraknak és a szélnek
nem-engem kifaragtak
a te tűfoknyi testedhez
az enyém hozzá nem érhet

téged hívnak zenének
tőled kékek a kékek
ami kerek
benned az
és ha sivatagra gondol valaki
a por fölött
te vagy a lángoló talány
amiről a mesékben hallani

engem kifaragtak
törékeny kőből koptatott
és képlékeny magányhoz
szoktatott két tenyér
rajtam a rojtok és a nehéz
málnaszínű vér a jel
hogy szenvedésből
bűnből és vágyból
lettem akarva
kitakarva az egészből
részként ébredtem a készből

jaj hogy hozzád nem érhet
aki dallammá lenni
elkészt egészen
aki csak szélben járni
jött ide akit súlya
csak felemás árnyékként
véletlenül vethet
egy hűrra

bőrök és ízek hajlatában
megbújsz és zizzensz
áthajolsz a semmin
és magad leszel az

legyen
hogy összeérve
legyünk ketten
a béke

Feltámadás

először csak
körme éle
karcolta a falat
míg csak
ki nem serkent
a vére
aztán ahogy
tovább törve
rést vágott
ujjával a kőbe
tompá majd erős
fényt látott
és csak
mire minden
izma erejével
mintha halott-fehér
kezével az eget
gördítene el
csak mikor már
kijutva homlokán
égett a nyár
csak ott jött rá
a kripta előtt
valamire várva
amíg hosszú haját
fújta a szél
ott érezte először
hogyan
mégis
él

Szöveg az üzenetrögzítőmön

szurkosan ébredek szemem kitakarítatlan
üregeiben még felhők és hegyek billegnek
lapítok a tegnapi lázban tested vonalkódja
rajtam foszladozik még így fogad az új nap
új és még nehezebb részegség elidőzők
egy kávé felett tenyérnyi csak a meleg
de te vagy rajtam a burok ahogy közelebb állok
a naphoz a szív hangosan sikít mert egyre
nagyobb a világosság a konténerekben már
tornyosulni kezd a múlt a salak vörösen
állja útját néhány túl merész járókelőnek
madarak szállnak lábujjhegyen itt vagyok
ez talán a helyem az égboltköpeny alatt
csak itt épül libabőr megkezdett szavaim
közé felveszem a telefont és átveszem a
postát nehogy feltűnjön bárkinek hogy
mindenhol üres marad a számomra
fenntartott szék neked vagyok csak elérhető
közvetlenül a sípoló hang után

A világ vége

íaj felrobbant a város!
kiáltottad átizzadt arcodból
álmos nehéz oroszlánszemek
ziháltak szomjasan és markoltad
képzeletben a jéghideg kezét
és kiáltott a vékony
levegő is körülötted ahol
papírból kivágva rád méretett
és iszonyú titokban
szétesett a rend

íaj a város
a város szétszaladt
szétütötték valahol a szélét!
tűz van ég a háztető fölöttünk
ég az ég az ég
dübörög mint elhallgatott
gonosz mérgezett mesék
a lélek alján
forró neonfényű buborékban
a világ sarkán
megszökött a város
és íaj mennyire sáros
a kicsi szád

gyere hát
(és beengedtelek)
a lüktető sebek
mocskot kentek az ajtófélfára
rám dőlt fáradt dühöd
és mint puhakék ámen
gyufát dobtál
levetett ruhánkra

íaj felrobbant a város
de mi élünk!
elmerülünk a forró
édes vízben
gyilkos szemed alá
az öröklét keserű foltja kiül
és nekem zenél a szemed
és meghalunk
mire a víz kihűl

Hegynövés

a fotocellás ajtóban állva
gyűrött mélybarna ballonkabátba
ölelted a félsötét párát

súlytalanul vén és égő bőrrel
farkasszemet az álló idővel
így néztél s nadrágodnak szárát

sár verte fel a betonra ültél
hogya már idáig menekültél
szürke aszfalton majd megpihensz

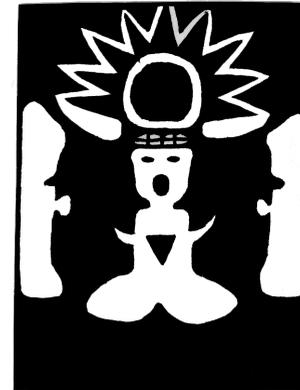
és nem figyelsz fel a kiáltásra
mert parányi vagy és be vagy zárva
tarkódhoz ér de csak ennyi lesz

és hegyek nőnek a városszélen
hangtalanul és koromfehéren
elesik vérzik keskeny szája

és vékony ujjaiddal töröd le
talán ennyit adhatsz csak kölcsönbe
a fotocellás ajtóban állva

Tragédia

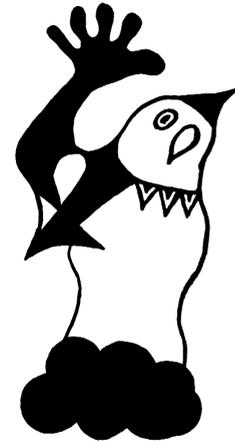
a tetőre menekültek a fák
aznap mindenki rettegett
a közelgő vihartól
észre sem vette senki
azt a néhány öngyilkosságot
és a járdára fröccsenő
faleveleket

Kanál

egy lakatlan szigeten hol a madarak
papírból vannak elásom a kanalat
amiben mindig mindent fordítva láttam
ami fordítva volt megfordult a szájban
amivel mértem hányan vagyunk az ágyban
hányan meztelenül és hányan ruhában
mindent láttam és néha a lényeket is
egy kanállal magamban megtaláltam
a fejjel lefelé lógó lényekkel
eljártszottam mohón hogy mikor ébredek fel
azt sohasem tudtam csak feküdtem keresztben
holdbéli ágyakon vele és néha szerettem
néha meg a kanállal nyelvemre tettem
és vittem mint az állatok a langyos testet
egy gyerekderekat szorítva fémes ínyemhez
vittem át a porhanyós gonosz égitesten
tükör volt vagy térkép vagy angyali gépek
elvesztett alkatrésze ezt csak én tudhatom
van hogy magától ráragad egy puha testre
vagy ha megszeret valaki arra ráragom
nem mér semmit csak megmutat ezt azt
mondjuk azt hogy a szívburka lila tulipán
vagy hogy nem mer rád gondolni délután
mert felhasad a kanál helye a homlokán
a lényeket láthattam de nem az igazat
és mikor már minden homlok meghasadt
amire az ujjam rászorítottam egyszer
mikor már minden megfordult a fémen
akkor egy réteggel beljebb néztem

és ott voltál abban az ősi angyali képben
és elmerült minden a híg kép levében
és a szívemben elhajlott az a kanál
lakhattak apró istenek is a kanalamban
én már minden eszközt régen neked adtam
homokba áshattuk de ugye emlékszel
te voltál a kanál és én voltam az étel

Kicsi kicsi ár

folyóba hasal a szakadék
és nem talál rést áramában.
nekem hajtja még szürke selymét,
mézes visszhangot hagy a számban;
szakadéknyit dőlök a tájra,
aranyat mos partra a vérem,
lábam rálóg, képemre száradt
mederarc tart fogva: szemében
lapul a kő, mentegetőzve
sercen-úszik falevél vágya,
utánakapok: lebeg, illan.
telik lassan kínom nagy zsákja.
kicsi kicsi ár – folyó felett –
lesd meg, jaj, lesd meg – éppen halok
fulladozva, égnyi víz ellep.
életem volt tán épp egy marok.

Búcsú

villanyt gyűjt valaki fent
és zenélni kezd egy régi pad
a ház előtt sír egy lány
meghal a világ és úgy marad

ma minden tág és egyszerű
ma mesélni kellene neked
megnyitom a vízcsapot
a vízre írom a neved

nyitott ablakon túl a tél
fák néma aktusa
arcomra cseppen a nyár
meleg bor íze és haláltusa

látod újra megégettél
ujjaid kegyetlen hangszerek
emelkedik a higanyszál
és lüktetnek lusta kék erek

nem sír senki a ház előtt
mesélni kezd a világ újra
valaki virágot dob rám
szétnéz s a villanyt leoltja

Tartalom

HOLDHALÁS

Holdhalás	7
A kapu félig	8
Égi bakelit	9
Föltegek	10
Pókháló	12
Hangulat	14
Kedd	15
Koszorú szép nap	16
Mese a törpéről, avagy vigyázzunk vágyainkkal	18
Őrültek háza	20
Őszinte legyek	21
Tejfehér, éles folt	22
Madarak folyékony szárnya	24
Találkozás	26
Bátorság	27
Utána	28
Szakítás	29
Holdalól	30
Menedék	32
Egy nap otthon	34
Hát ezért	36

A HÚS ŐSZINTE

A hús őszinte	41
Sótlan este	42
Nem vagy ébren	43
Holvoltholnem	44
Leszámolás	45
Szatén	46
Ne	48
Egy apa kenyere	50
Meztelenül	52
A kő szerelme	54
Feltámadás	56
Szöveg az üzenetrögzítőmön	57
Vázlat	58
Magzatdal	59
A világ vége	60
Hegynövés	62
Tragédia	63
Kanál	64
Kicsi kicsi ár	66
Búcsú	67

Haraszti Ágnes
Őszinte legyek
Versek
első kiadás

Kiadta az AB-ART Könyvkiadó, Pozsony
Start könyvek 13. kötet
Felelős kiadó: Balázs F. Attila
Felelős szerkesztő: Haraszti Mária
Nyomta: Pelikán Kft.
Felelős vezető: Menyhárt József

Ágnes Haraszti
Úprimné muchy
básne
prvé vydanie

Vydalo Vydavateľstvo AB-ART, Bratislava
Edícia Start 13. zväzok
Zodpovedný vydavateľ: F. A. Balázs
Zodpovedná redaktorka: Mgr. Mária Harasztiiová
Tlač: Pelikán s. r. o.
Zodpovedný vedúci: Jozef Menyhárt

S finančným príspevkom Ministerstva kultúry SR

ISBN 80-8006-63-9